

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/107/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613201250
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8613201250.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a členov JUDr. Petra Šama a JUDr. Romana Tótha, v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, s.r.o., so sídlom Piešťany, Sad A. Kmeťa 24, IČO: 36 866 598, proti žalovaným: 1/ S. J., nar. X.XX.XXXX, 2/ K. J., nar. X.X.XXXX, obaja bytom J. D. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na ich strane: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpenému advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, o zaplatenie 2.767,50 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 21.6.2013 pod č. k. 5C/51/2013-64, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu trovy odvolacieho konania vo výške 142,81 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Svidník vyššie označeným rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovaným v 1. a 2. rade zaplatenia sumy 2.767,50 eur s prísl.. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal a žalobca nemá právo na ich náhradu. Žalobcu zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 428,44 eur k rukám jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal z odôvodnenia návrhu, že žalobca na základe Zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 4.2.2004 poskytol žalovaným k ich sporožirovému účtu č. 0620564464/0900 kontokorentný úver do výšky úverového rámca 60.000,- Sk s dohodnutou premenlivou výškou úrokovej sadzby, ktorá ku dňu uzavretia zmluvného vzťahu bola vo výške 10,85 % p.a.. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá dňa 3.2.2005. Z dôvodu porušovania zmluvne dohodnutých podmienok žalovanými žalobca v súlade so zmluvou o kontokorentnom úvere a obchodnými podmienkami ukončil s nimi ku dňu 29.7.2009 zmluvný vzťah a zároveň ich vyzval na zaplatenie dlhu - celej sumy prečerpania účtu. Na jeho výzvy žalovaní nereagovali a do dňa podania návrhu nezaplatili na jeho účet žiadnu sumu, v dôsledku čoho žalobca pristúpil k vymáhaniu dlžnej sumy súdnou cestou. Ku dňu 13.2.2013 dosiahla výška splatného dlhu vo vzťahu k žalovaným celkom sumu 2.767,50 eur.

Zástupca vedľajšieho účastníka podaním zo dňa 6.6.2013 vzniesol námietku premlčania nároku a z tohto dôvodu žiadal žalobu zamietnuť. Námietku premlčania nároku vzniesli aj žalovaní v 1. a 2. rade na pojednávaní dňa 21.6.2013.

S použitím ustanovení § 52 ods. 2 a násl., § 100, § 101 Obč. zákonníka a § 153 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že nárok žalobcu podlieha premlčaniu. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca zmluvný vzťah so žalovanými ukončil ku dňu 29.7.2009, čo vyplýva z podanej žaloby. Nasledujúcim dňom, t.j. 30.7.2009, začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, pričom táto uplynula dňa 30.7.2012. Žaloba bola podaná na súd dňa 12.3.2013. Vzhľadom na úspešne vznesenú námietku premlčania nároku zo strany žalovaných a vedľajšieho účastníka na ich strane na túto musel prihliadnuť a návrh z tohto dôvodu zamietol.

Čo sa týka námietok žalobcu, že v čase uzavretia zmluvy o úvere Občiansky zákonník vôbec neupravoval problematiku spotrebiteľských zmlúv, súd sa stotožnil s názorom vedľajšieho účastníka, že to nie je podstatné, lebo v tom čase upravoval túto problematiku zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v § 23a uvádza: „spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.“ Teda aj v prejednávacom prípade sa jedná o vzťah spotrebiteľský. V tejto súvislosti ďalej poukázal na ustanovenie § 54 Obč. zákonníka, podľa ktorého aplikácia Obchodného zákonníka na danú vec by bola možná len v tom prípade, ak by tento bol pre spotrebiteľa priaznivejší (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/35/2011 zo dňa 13.9.2012).

O trovách konania medzi žalobcom a žalovanými rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže žalovaným žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobca v konaní úspešný nebol, ich náhradu týmto účastníkom nepriznal.

O trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných priznal trovy v celkovej výške 428,44 eur, pozostávajúcich z troch úkonov právnej pomoci, á 111,20 eur, vrátane režijného paušálu (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom zo dňa 13.5.2013, vyjadrenie vo veci samej zo dňa 6.1.2013, účasť na pojednávaní dňa 21.6.2013). K tomu prirátal aj 20 % DPH. Náhrada trov konania v prospech vedľajšieho účastníka tak predstavuje sumu 428,44 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal o jeho zmenu tak, aby jeho návrhu bolo v celom rozsahu vyhovené, alternatívne zrušiť rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

V prvom rade uviedol, že okresný súd pochybil, keď na zmluvný vzťah uzavretý medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade aplikoval ustanovenia § 52 - 54 Obč. zákonníka, platného a účinného od 1.1.2008. Zmluvný vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe zmluvy zo dňa 4.2.2004. V čase uzavretia zmluvného vzťahu Občiansky zákonník neobsahoval žiadnu úpravu spotrebiteľských zmlúv, pričom táto úprava bola do Občianskeho zákonníka vnesená až novelou - zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 1.4.2004. Teda súd nemohol na zmluvný vzťah uzavretý medzi žalobcom a žalovanými aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré v čase uzavretia tohto zmluvného vzťahu ešte ani len neboli zákonodarným zborom SR schválené. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že ani aktuálne znenie ustanovenia § 54 ods. 1 Obč. zákonníka, od ktorého nesprávne súd odvodzuje svoje právne posúdenie na dĺžku trvania premlčacej doby (3 roky), nehovorí nič o tom, že na uzavretý zmluvný vzťah je možné použiť akékoľvek ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré by bolo pre spotrebiteľov priaznivejšie - v danom prípade ustanovenie § 101 Obč. zákonníka. Ako vyplýva z ustanovenia § 54 ods. 1, veta prvá, Obč. zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Z tohto znenia jednoznačne vyplýva, že toto zákonné ustanovenie sa vzťahuje iba na zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou, nie na celý zmluvný vzťah, t.j. aj na všetky práva a povinnosti zmluvných strán, vyplývajúce z uzavretého

zmluvného vzťahu. Premlčacia doba však nie je zmluvnou podmienkou upravenou v spotrebiteľských zmluvách. Je to príslušným zákonom stanovená lehota, po ktorej uplynutí sa právo premlčí. V čase uzavretia zmluvného vzťahu medzi účastníkmi (t.j. ku dňu 4.2.2004) boli spotrebiteľské zmluvy upravené iba zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii. Ako vyplýva z ustanovenia § 1 ods. 3 citovaného zákona, platného a účinného ku dňu uzavretia zmluvného vzťahu, predmetný zákon sa nevzťahuje na úver formou preddavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty. Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že nakoľko na základe zmluvného vzťahu nebol žalovaným zo strany žalobcu poskytnutý preddavok na bežný účet formou kreditnej karty, ale im bol poskytnutý preddavok vo forme kontokorentného úveru, nie je možné na predmetný zmluvný vzťah aplikovať ani len ustanovenie zákona č. 258/2001 Z.z..

Ďalej dôvodil, že okresný súd pochybil, keď zmluvný vzťah medzi účastníkmi neposúdil ako absolútny obchodný záväzkový vzťah v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zákonníka, ale posúdil ho v zmysle §§ 52 - 54 Obč. zákonníka. Zmluvný vzťah založený zmluvou o kontokorentnom úvere je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, čo znamená, že bez ohľadu na povahu zmluvných strán, t.j. či na jednej strane vystupuje spotrebiteľ alebo nie, podlieha právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka ako lex specialis ku všeobecnej úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku. V tomto ustanovení zákonodarca uvádza taxatívny výpočet zmluvných typov, medzi nimi aj zmluvu o úvere a zmluvu o bežnom účte, pri ktorých niet pochyb o tom, že majú povahu tzv. absolútnych obchodov. Teda právne vzťahy vzniknuté z týchto zmluvných typov budú vždy podliehať režimu Obchodného zákonníka, čo nie je možné vylúčiť ani dohodou zmluvných strán. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.3.2012 sp. zn. 5 Cdo 120/2010 a na ustanovenie § 369 ods. 1, veta druhá, Obch. zákonníka, ktoré iba potvrdzuje, že pokiaľ by zákonodarca zmluvu o úvere nepovažoval za absolútny obchod, toto ustanovenie by nezpracoval novelou - zákonom č. 454/2008 Z.z., s účinnosťou od 15.1.2009, do Obchodného zákonníka.

Ďalej v odvolaní uviedol, že súd pochybil, ak podanú žalobu na základe vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaných a vedľajšieho účastníka, s poukazom na ustanovenie § 101 Obč. zákonníka, zamietol. Ako už uviedol, zmluvný vzťah uzavretý medzi žalobcom a žalovanými, je v zmysle zákona platného a účinného ku dňu jeho uzavretia absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, na ktorý sa výlučne použije právna úprava Obch. zákonníka, čo znamená, že premlčacia doba má byť posúdená v zmysle ustanovenia § 397 Obch. zákonníka a nie podľa ustanovenia § 101 Obč. zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 138/2012 zo dňa 12.7.2012, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 35/2011 zo dňa 6.12.2011, vo veci zaplatenia dlhu z úverového vzťahu, majúceho spotrebiteľský charakter, a v ktorom Najvyšší súd SR zaujal stanovisko, že na uvedený zmluvný vzťah je potrebné aplikovať zákonné ustanovenia Obchodného zákonníka, nie Občianskeho zákonníka. Aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 3337/2010 zo dňa 24.7.2012 podrobne rozoberá, prečo aj na spotrebiteľské úvery je potrebné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka a prečo premlčacia doba pri spotrebiteľských úveroch je 4-ročná. Najvyšší súd ČR v tejto súvislosti podrobne rozoberá Smernicu Rady ES 93/13/EHS s tým záverom, že úprava premlčania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa; odlišne stanovená dĺžka premlčacej doby v Občianskom a Obchodnom zákonníku je iba výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane slabšej strany (spotrebiteľa).

Nakoniec žalobca uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa malo za následok aj jeho nesprávne rozhodnutie o trovách konania.

Žalovaný v 1. a 2. rade sa na odvolanie žalobcu nevyjadrili.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 29.10.2013 žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny a zároveň priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 142,81 eur. Poukázal na mylný názor žalobcu ohľadom posúdenia vzťahu medzi účastníkmi podľa ustanovení Obchodného zákonníka, teda že súd mal aplikovať 4-ročnú premlčaciu dobu. Aktuálna judikatúra už bez výnimky posudzuje zmluvu, akou je zmluva v súdnej veci, za zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať premlčaciu dobu podľa ustanovení Obč. zákonníka. Z množstva judikatúry,

týkajúcej sa spotrebiteľských zmlúv, uzavretých pred 1.1.2008, na ktorý dátum žalobca v chybných právnych úvahách poukazuje, dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5N Cdo/20/2009 z 25.1.2011. Najvyšší súd v ňom poukázal najmä na tú skutočnosť, že aj keď zmluva bola medzi účastníkmi konania uzavretá dňa 3.2.2003, ktorej súčasťou boli aj všeobecné podmienky poskytovania verejnej mobilnej siete, spĺňa všetky znaky typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, platného a účinného v čase jej uzavretia. Jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprímeranú podmienku, t.j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj uplatnenie Obchodného zákonníka vo vzťahu k premlčaniu, keďže spotrebiteľ ju nemá možnosť ovplyvniť a spôsobuje jeho menej priaznivejšie postavenie. S uplatneným Obchodného zákonníka je spojená dlhšia (4-ročná) premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom (3-ročná premlčacia doba). So vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1.4.2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60). Uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady 93/13/EHS. Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 1.4.2004 (§ 897f ods. 3) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona, do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Podľa § 53 Obč. zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Aj z ustanovenia § 54 ods. 1, 2 Obč. zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. V náväznosti na vyššie označené uznesenie Najvyššieho súdu SR odvolateľ zároveň poukázal na niektoré rozsudky krajských súdov SR z dôvodov naň nadväzujúce.

V doplnujúcom vyjadrení zo dňa 17.3.2014 vedľajší účastník poukázal v súvislosti s prejednávanou vecou na najaktuálnejšie uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19.6.2013. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že „niet žiadneho dôvodu, aby na prejednanú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ust. § 54 Obč. zákonníka. Odvolací súd považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy a typické občiansko-právne vzťahy. Žalobca v odvolaní poukazuje na § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zákonníka, z ktorého odvodzuje použitie ustanovení o premlčaní nie podľa občianskeho práva, ale podľa obchodného práva. Odvolací súd nijako nepopiera argumenty, že úver je absolútnym obchodom a že na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Predmetná vec je však o spotrebiteľskej zmluve, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (zákonom č. 634/1992 Z.z. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy. Preto niet dôvod nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľov vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo a prehnane chrániť dodávateľa, ktorý sám zmluvu koncipoval, resp. postupníka jeho pohľadávky a odsúval uplatnenie práva na súde. Predmetná vec sa týka aj práva EÚ (Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Treba pripomenúť, že ide o formulárovú zmluvu, ktorej predformulované zmluvné podmienky spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Obč. zákonníka, resp. ich nedá do súladu s § 54 ods. 1 v náväznosti na § 879f ods. 3, 4 Obč. zákonníka, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39 Obč. zákonníka). O takýto rozpor ide aj vtedy, ak by sa postavenie spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy s použitím inštitútu práva podľa Obchodného zákonníka s odkazom na § 261 ods. 3 zhoršilo napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje pre spotrebiteľa rovnaký inštitút priaznivejšie.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Pokiaľ súd prvého stupňa návrh žalobcu z dôvodu vznesenej

námietky premlčania zamietol najmä aplikáciou zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd dopĺňa:

V podstate jedinou odvolacou námietkou žalobcu bolo to, že uzavretá zmluva o kontokorentnom úvere medzi účastníkmi dňa 4.2.2004 je absolútnym obchodným vzťahom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zákonníka, a to bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Preto aj úprave Obchodného zákonníka podlieha premlčacia doba (podľa § 379 Obch. zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky). Aj pre rozhodovanie odvolacieho súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia jeho rozhodnutia (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Preto pre správne závery súdu prvého stupňa ohľadom premlčania nároku žalobcu je potrebné aplikovať už aj vyššie označené uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19.6.2013, z ktorého záverov vychádzal odvolací súd v čase rozhodovania. Uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR rieši obdobnú právnu vec, pokiaľ žalobca ako dodávateľ považuje úverovú zmluvu ako absolútny obchod podľa § 261 ods. 3 Obch. zákonníka. Teda aj na zmluvu o kontokorentnom úvere, uzavretú v konkrétnom prípade medzi účastníkmi dňa 4.2.2004, platí regulovaná osobitná úprava zákonom č. 634/1992 Z.z., pretože ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Z tohto dôvodu aj na posúdenie premlčacej doby platí o nej výklad, ktorý je priaznivejší pre spotrebiteľa, v danom prípade pre žalovaných, a to že nárok žalobcu podlieha 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle ustanovení Obč. zákonníka. Z tohto dôvodu správne rozhodol súd prvého stupňa, ak pre námietku premlčania nároku žalobcu jeho návrh zamietol.

Z uvedených dôvodov nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, iba potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní žalobca úspešný nebol. Úspešným žalovaným v odvolacom konaní trovy nevznikli, preto ich náhrada im priznaná nebola. Vedľajší účastník vystupujúci v konaní na strane úspešných žalovaných má právo na náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia. V zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v platnom znení predstavuje základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby sumu 111,20 Eur. Odvolací súd preto priznal jeho advokátovi odmenu za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie zo dňa 29.10.2013 + prislúchajúci režijný paušál v sadzbe 7,81 Eur a uplatnenú 20 % DPH v sume 23,80 Eur. Spolu tak trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v odvolacom konaní predstavujú sumu 142,81 Eur.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.